

מיכל עם בעלה משה ובנה דניאל
קשה לי לעזוב את הילד ליותר משעה

אנשים לא הבינו שאני מסרבת לחתום כי יש קושי בלבלף את עצמי, ועצמות זה בלוף. אתה חותם את השם שלך על עצומה ורואה עצמך פטור.

אבל כשהתחילו כל העניינים בגדה, אמרתי לעצמי: להיפך, אני אעשה שימוש בשם שלי. אם יש אנשים שהעובדה שאני חתומה על עצומה תשכנע אותם בצירפת הענין, אני אחתום על עצומות נגד מה שנעשה כשחיים. או גם התחלתי לדרת לחיים של כל החברים שלי, שיכנעתי אותם שזה ממש חשוב להפגין, לחתום על עצומות, שירעו שיש מי שלא מסכים למה שקורה.

כל העניין הזה של הרימון שנוקד — הוא לא

מתחשק לי ללכת ולבטל את העניין של הנישואין. אני לא צריכה איזה נייד כדי לחיות עם משה וללדת לו ילד

היה נורק אלמלא העצומות וההפגנות. הרימון הזה נורק מכיוון שכוחות הימין נבהלו. הם נבהלו מכך ש-400 אלף איש הפגינו, ו-400 אלף האיש לא היו מפגינים אלמלא ההפגנות הקטנות שהיו קודם, בעיקבות העצומות; ואנשים שמסרבים היום ללכת ללכנון אולי לא היו מתעקשים על כך אלמלא ידעו שיש מי שמצדיק אותם. יש מי שחושב כמום.

אני רוצה להגיד עוד משהו על הפגנת 400 האלף. אני ראיית בה צניעות. פיתאום, בגלל שאנשים ראו סכין ודם, הם יצאו להפגין. אבל הרי לפני כן היו הפצצות ואף אחד לא יצא להפגין! אנחנו מורחים את עצמנו, מורחים.

יש שעות בימים האחרונים שאני פותחת רדיו, ויש לי הרגשה כמו בחלומות. אני שואלת מתי אני אתעורר, למה אני לא עושה שום דבר, למה (המשך בעמוד 64)

זו היתה הרגשה איזומה, וזה היה לי מאוד קשה. אבל הבנתי שזה מה שיש, ושצריך להתמודד. יום אחר רציתי לשים את עצמי במצב הכי נורא. שתיתי הרבה קוניאק ואכלתי במייה כמיץ עגבניות, ומשחקן שהגיע מתליאביב לקחתי כדורי תובלרון. נפלתי על הריפפה והתעלפתי. הפסיקו את הצילומים, וזה היה כמו לעשות לעצמי את העונש עד הסוף — לא רק שכולם ישנאו אותי, גם שיקיאו אותי.

כשאני כסיטואציה כזאת, תמיד אני מעריפה לתת את הכל מאשר לנסות להתגונן במקום שהקרב הוא אבוד.

● **את מסוג השחקניות המתאהבות בבימאי שלהן?**
לא.

עם משה, כשהתחלנו להיפגש, היתה לי הרגשה שזו מסוג הפגישות שקורות פעם אחת בחיים. לא ידעתי אז שיהיה לנו רומן, אבל הרגשתי שפגשתי מישהו שנעצרים עליו בחיים, משהו כאילו קרה בינינו כבר מהפגישה הראשונה, משהו כרגישויות הכיחכי רגישות, מאוד רקות.

● **כשאת מסתכלת על חיך ב"2 השנים האחרונות, את חושבת שהיית מתפתחת כמו שהתפתחת אלמלא מרשה?**

לא משנה מה אגיד לך, כי אף פעם לא ארע. אני מניחה שכאשר את חיה עם מישהו ואוהבת אותו, את מושפעת כל הזמן. ההשפעה היא לא רק בתחום הקולנועי, אלא בדברים של החיים.

ככלל, עיקר ההשפעה שלי באה ממקומות אחרים, לא מהקולנוע. הושפעתי מהמוסיקה של מוצרט, מפאני לוכיץ, שהיתה מורה שלי. אני לא מאותם שהושפעו מבימאים כמו ג'ון פורד.

● **ומבימאי כמו משה מזרחי?**
הוא באופן טיבי נמצא כל היום, או איך שלא יהיה בסרטים שלי? לא למדתי קולנוע בבית ספר, ואף פעם לא עשיתי סרטים קצרים. אני ישבתי בסרטים, ורצה הגורל שישבתי בסטים של הסרטים של משה.

● **גם כשלא שיחקת בסרטים שלו?**
אף פעם לא באתי לטס כשלא שיחקתי בסרט. אני שונאת לבוא. זה מעמד קשה, את רוצה להיות או לפני או מאחרי המצלמות, וזו קינאה עצומה.

● **לא מעניין אותך מה הוא עושה גם כשאת לא מעורבת?**
אני לא אוהבת להיות על הסט כשאין לי מה לעשות שם. הוא בא הביתה, מספר לי ומשתף אותי. אבל להיות כסט של סרט שאני לא משתתפת בו? אף פעם לא.

● **אתם חיים כעת בין פאריס ותל אביב?**

מיכל בת 6
הייתי ילדה מופנמת!

הביתה. כשהוא אמר לי שאני מוצאת חן בעיניו, היה ברור לי שלא ייצא מזה כלום. וכשמנחם לחץ שהוא יקח את גילה אלמגור, שהתפקיד לא יהיה שלי.

● **ראיתי אותך על בימת הצילומים. היית מאוד מוזרה, מסוגרת. נרמה היה כאילו מאור קשה לך.**

זה היה קשה לא מבחינת התפקיד, זה היה קשה מבחינת חברות.

יש בי משהו שהבנתי עם השנים: אף פעם לא היה לי צורך להתערב עם אנשים, ליצור יחסים. תמיד ידעתי שאני לא אוהבת כשאני באה למקומות חדשים.

כשהתחלתי לשחק הבנתי מה זה אומר ובכמה זה עולה. הבנתי שאני לא יכולה להתערב בין האנשים על הסט, אבל למרות שאני לא מתערבת אני רואה הכל. אני תמיד חושבת שזה מקשה לי מאוד את החיים, זה שאני רואה הכל. אם הייתי יודעת פחות, הייתי מתענה פחות.

משה תמיד אומר לי: "מניין יש לך כליכך הרבה אנרגיה לראות דברים שלא נוגעים לך?" ועל הסרט ראיתי הכל, אבל מה יכולתי לעשות? אין לי סיגנון של להיות נחמדה, להגיד אהלו, לטפוח על השכם. אני יוצרת קשר או לא יוצרת קשר.

כסרט הזה היה משהו נגדי, אולי בגלל שירעו

עם בריזיט קטיזון בסרט "רגעים"
"בכל סרט שלי יש משהו ממני"

היתה תקופה שהיתה לנו דירה שכורה בפאריס, אבל מאז שהילד נולד, הבסיס שלנו הוא תל-אביב. מכאן משה יוצא לעבוד.

כעת הוא מכין סרט על ילדים מברזיליים בגטו ורשה, בשם הניצול. הוא היה צריך לצלם בפולין, אבל הביורוקרטיה שם כליכך מסובכת, שהוא החליט לצלם בהונגריה.

● **משה מרבה לעשות סרטים על ילדים, גיבורת סרטך הקודם היתה ילדה. הסרט הנוכחי שלך הוא על ילדים. יש קשר?**

לא יודעת, אבל נכון ששמה גם כשלוש וגם כאני אוהב אותך רוח — השתמש בילדים. את שואלת למה? אולי מפני שזה יותר ממש. יותר קשה לשקר עם ילדים.

● **"בן לוקח בת" הוא סרט נחמד. אין בו לא דראמה ולא טרגדיה — וזה לא אוסייני לך.**

שחולך וקורה משהו ביני ובין משה. אני לא יודעת, אולי מפני שהוא העניק לי כליכך הרבה תשומת-לב.

● **הוא בדרך כלל מעניק תשומת-לב כזאת לשחקניות הראשיות שלו?**

אני חושבת שאם זו היתה שחקנית שהוא לא מאוהב בה, הוא היה מעניק לה פחות תשומת-לב ממה שהעניק לי.

יכול להיות שהיתה מידה יתירה של תשומת-לב, בגלל מה שקרה בינינו.

או, בזמן הצילומים, זה לא היה יחסים של רומן. הייתי אז עריין נשואה לאחר, אבל היה משהו כזה באוויר.

כל זה גרם לך שהצוות פשוט שנא אותי, המאפרת היתה מורחת עלי את האפור במין שינאה, הייתי מרגישה שהמלבישה היתה מכה אותי כשימחה אילו רק יכלה, הרגשתי שכולם נגדי.

יש לי אכזבה כשאומרים לי שהסרט נחמד. לא התכוונתי לעשות סרט נחמד. רציתי לעשות סרט על ילדים, סיפור-אהבה. אני זוכרת טוב מאוד את הגיל הזה, 10, עם כל השמחות לאיד והכאבים.

לנו, הגדולים, נרמה שהמצאנו את זה, את כאביהלב, האכזבות והאהבות. אבל זה נמצא דווקא בגיל הזה. בגיל 10, כל מה שקשור בינו ובינה היה בשבילי כל החיים. ולא רק לי. כעת אנשים אומרים לי: "מיכל, את כאביהלב של גיל 10 לא אשכח כל החיים שלי" ועל זה בנוי הסרט.

זה סיפור על ילדה שההורים שלה עוזבים אותה לשנה בקיבוץ, ונוסעים לטפל בילדי פליטים בתאילנד. היא נשארת ילדת-חורף, מתאהבת בגיורא, שמתאהב בעמליה, ומתאהבת בכניקה החיילי, שככלל לא יודע שהיא מאוהבת בו. בקיצור, סיפור על ילדים.

● **מה את עושה כעת?**
אני עובדת על סרט שיעסוק בישראל של היום.

● **סרט פוליטי?**
בשום אופן לא סרט פוליטי, סרט על אנשים. ובניגוד לסרטים הקודמים שעשיתי, שיש בהם אלמנטים מאוד אישיים, זה יהיה סרט ממוצע לגמרי.

● **אבל את מעורבת פוליטית.**
לא כמוכן המקובל. אני לא שייכת לקבוצה זו או אחרת. תמיד יש לי הרגשה שמישהו רואה אותי בהפגנת שלום עכשיו ואומר: אה, היא שמאלנית! ואני בכלל לא מרגישה ככה.

● **איך את מרגישה?**
אני מרגישה שאני מנסה בכל כוחותיי לשמור על צלם-אנוש. לכן אני מפגינה.

אני לא מצטרפת לשום קבוצה, כי גם קבוצה שבה יש אידיאלים נעלים מסתאבת כרגע מסויים, בגלל מילחמת-כיסאות. אז אני מעריפה להיות בבית ולהגיב לגופו של עניין.

כרגע שרמי רותם על הטרגדיה הלבנונית, או לא איכפת לי של מי ההפגנה — של שלום עכשיו של רק"ח או של הוועד נגד המילחמה. אני שם. אני שם כדי שיהיה שם עוד אדם אחר ויגיב.

בשנה האחרונה במיוחד ידעתי שאי אפשר לשבת בבית, אי-אפשר עוד לשתוק. צריך לצאת לרחובות.

● **בעבר, כאשר פנו אלייך עם עצומות, סירבת לחתום.**
היה לי קושי עם עצומות. ידעתי שכאם אלי, כי אני לא אנונימית. הייתי אומרת לעצמי: מה הכעיה לחתום על עצומה? אבל לא יכולתי.